

nogetsteds driver det videre end dertil, saa at man altsaa maa antage, at der i saa Henseende ved den Form, hvori Arbeidet nu udførelses, bestaaer, ikke er begrundet nogen væsentlig Forskjel fra den tidligere Tilstand, en Tilstand, hvori de saakaldte Slaver egentlig ikke stode synderslig tilbage fra den nuværende arbejdende Befolkning, saaledes som denne findes i alle andre Lande. Medens jeg saaledes maa være enig i, at vi i Grunden mangle de nødvendige Præmisses til at kunne bedømme dette Forhold, saa er det derimod min temmelig bestemte Mening, at Sagen bør henvises til endelig Afgjørelse i Colonierne selv, og at det Spørgsmaal, om der skal finde en Udværgning Sted imellem dem, der maatte have lidt mere eller mindre ved den trufne Foranstaltning, maa afgjøres i og Udgifterne dertil dækkes af Colonierne selv. Jeg vilde derfor ønske, at den foreslagte Coloniallov, hvad enten den nu er meer eller mindre god, snart maa erholde Lovskraft og at det da maa blive henvisst til den coloniale Bestyrelse i Vestindien selv der at udjævne Sagen som et reent vestindisk Anliggende ved indbyrdes Liquidation, idet det Høieste, der af Danmark i den Retning kunde fordres, i alt Fald var, at den til Fordeel for et saadant Arrangement renoncerede for nogle Aar paa Indtægterne fra Vestindien, hvortil jeg imidlertid naturligvis ikke henregner Renter og Afdrag af de Statsactiver, som i al for høj Grad der ere anbragte. Dette troer jeg er det Høieste, som med Billighed kan fordres af Danmark, hvorimod jeg troer, at det vilde være i høj Grad uretfærdigt her at udgive store Summer, det vil med andre Ord sige, beskaffe en stor Deel danske Skatteydere for at tilfredsstille en saa tvivlsom Fordring fra Folk, der dog i Virkeligheden ere os saa fremmede som den store Pluralitet af de vestindiske Plantere.

Bemærkning: I hvad den sidste ærede Taler sagde i Slutningen af sit Foredrag, om at vi skulde, førend vi kom til Afgjørelsen af denne Sag, henvisse den til de vestindiske Colonier selv, er jeg ganske enig med ham; men, naar han i Forbindelse dermed sagde, at det, vi skulde slyde til, skulde bestaae i at opgive Indtægten af Vestindien til Fordeel for et

saadant Arrangement, saa er det et overmaade lille Tilskud, han derved lover Vestindien (S.H.), og jeg frygter for, at det er saa lille, at, dersom der i det Hele taget i denne Sag skyldes Noget, saa vilde det være en Spot, kun at tilstaae dem det; men at drive nogensomhelst Spot med en Sag af denne Natur, det er Synd. Naar man opfatter Sagen, som om Emancipationen har fundet Sted ved force majeure, ved en nødvendig Tvang, saa skyldes vi Intet og Ingen skylder da Noget til Noget, saa er dermed denne Sag afgjort (S.H.). Dersom vi derimod indrømme, at deri, at denne force majeure kunde indtræde, have ogsaa vi nogen Skyld eller Andeel, saa skyldes vi Noget; hvormeget, det maa nærmere undersøges. Deri troer jeg egentlig, at Spørgsmaalet ligger. Man har søgt at blande ind i dette Spørgsmaal Betragtningen af Slavevæsenet og Slaveejendom i det Hele; dette troer jeg foresligger aldeles ikke. Det er et feilagtigt Udtryk, naar man her har talt om, at de paa-gaalende Plantere skulle have Erstatning for den Eiendom, de havde i Slaver. Slaven var nemlig fri, det vil sige, der var sat en bestemt Begrænsning for, naar hans Frihed skulde indtræde, og denne Begrænsning var jo om 12 Aar; han var altsaa i Virkeligheden fri, men hans Arbejde i disse 12 Aar havde Staten tilfikkret Planterne. Vi ere her paa et Gebeet, hvor vi ere aldeles hjutmme, idet det er saa kort Tid siden, at Lovgivningen ogsaa her i Landet tilfikkrede Arbejdsherren deres Trælles Arbejde, og hvad gjorde vi da? Vi frigjorde Trællene og lode dem betale for deres Emancipation igjennem Arbejde; det have de gjort i 50 Aar, lige indtil den sidste Afstindelse fandt Sted. Her ligger Spørgsmaalet ganske simpelt; thi vi skulle dele med Andre som med os selv, og vi skulle heraf hente vor Belønning til Bedømmelse af det foreliggende Forhold. — Kunne vi i Vestindien komme til at sige, her er en Befolkning tilstede under saadanne Omstændigheder, at dens vedblivende Hoværarbejde kan betales for dens Frihed, saa at lidt efter lidt den fulde Sum kan inddrages, saa siger jeg, er det den nærmeste Vej; thi den have vi i Reglen for os ved det, vi have gjort ved